

ражда ар нуво. Белгийското ар нуво със своята пластика и тридименсионно третиране остава много по-тежко впечатление от това във Франция, а орнаментът е по-абстрактен. Няколко аспекта на ар нуво са представени в Белгия.

Виктор Орта е творецът, който създава брюкселския стил ар нуво в архитектурата. Той лансира стила чрез днес прочутата къща на професор Тасел в Брюксел (1892), намираща се на един типичен за града тесен и дълбок парцел (7,20 m дължина на фасадата). Строителните ограничения правят необходимо осигуряването на горно осветление над стълбите, но те стават и източник на вдъхновение за Орта. В сградата се влиза централно в осмоъгълен вестибюл, който разпределя движението в няколко посоки. След него идва полуниво, което води към салон и зимна градина, през които прозира зеленината на двора. Композираното пространство се развива по височина спиралообразно по стълбата. Тънките метални колони, нахлуващата светлина и стъклениите пана в стълбищната клетка създават впечатление за простор в интериора. Усещането за развитието на пространството на архитектурния обект отвътре навън е постигнато. Други творби на Орта са "Домът Солвей" (1895–1900), неговото собствено жилище и Народният дом ("La Maison du Peuple" – 1896–1899) в Брюксел. Стъкленият оберлихт над стълбищните пространства, линеарната декорация и красивите метални детайли на парпетите и витражите на остъклените врати завършват архитектурния ансамбъл на тези забележителни сгради.

Обратно на динамичните и пластични форми на Орта, творчеството на Густав Серюрие-Бови (1858–1910), архитект и мебелист от Лиеж, е силно повлияно от стила артс енд крафтс, от неговата рустикалност и конструктивност. През 1890 г. той открива в Лиеж магазин, в който продава мебели и килими и тъкани от Уилям Морис. Изглежда че по времето на едногодишния си престой в Англия той попада под очарованието на Уилям Морис и последователите му. Неговите мебели са типични с асиметрията си. Тази асиметрия му позволява да комбинира различни мебели в обща конструкция, напр. стелаж за книги върху секретер с наклонен плот или върху комод с добавен нисък шкаф отстрани. Друга интересна черта са наклонени леко извити шпроси, наслагани диагонално и свободно дори там, където няма нужда от тях. Тези наклонени шпроси при мебелите после се възприемат от Ван де Велде, като стават най-типичната му черта.

Анри Ван де Велде (1863–1957) е считан за създател и теоретик на ар нуво. Той сменя правописа на името си на Хенри поради англофилските си настроения (популярността на движението артс енд крафтс заляла Европа с англофилия в края на XIX в.). Повлиян като млад от Уилям Морис и убеден, че изкуството трябва тясно да се свърже с живота, той спомага за основаването на списанието "Van en Straks" ("От днес към бъдещето") през 1893 г., което да популяризира идеите на ар нуво. Той изоставя кариерата си на живописец, за да се обърне към интериорната декорация през 1893 г. След женитбата си през 1894 г. Ван де Велде проектира собствената си къща и цялото си обзавеждане в Укле. Къщата се превръща в сензация и така той попада в ползрението на "специалистите по вкуса", хора като предприемача и търговеца Самуел Бинг и критика Юлиус Майер-Грефе.

Бюро на Анри ван де Велде, музей "Орсе" в Париж

До края на века Ван де Велде с успех проектира и произвежда мебели в Брюксел и редовно излага там в галерията, наречена La Libre Esthétique. През 1900 г. се премества да живее от родния си Антверпен в Берлин, където проектира рекламна графика, значително повлияна от модите в тогавашното изящно изкуство. През 1901 г. е нает като консултант от великия херцог на Сакс-Ваймар, който го моли да ръководи Ваймарската академия по приложни изкуства. В това си качество Ван де Велде става един от основателите на Дойче Веркбунд. Той обаче отказва да направи компромис с онова, което смята за съществен артистичен елемент в дизайна, а това довежда до несъгласие с Херман Муте-зиус, който заедно с другите членове на Веркбунда е привърженик на типизирането или стандартизацията и машинното производство на мебелите. Провежда се разгорещен публичен спор по времето на Веркбундовата изложба в Кьолн през 1914 г. между Муте-зиус и Ван де Велде. В резултат той подава